

«Τα έσχατα » στη συνείδηση της Εκκλησίας μας

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

ΑΠΟ ΤΑ πρωτοχριστιανικά χρόνια απασχολούσε έντονα τους πιστούς το θέμα των εσχάτων, της ελεύσεως του Αντιχρίστου και του τέλους της ανθρώπινης ιστορίας, ως εισαγωγής στην ανατέλλουσα Βασιλεία Του Θεού.

Κάποιοι μονοπώλησαν σε αυτήν την σκέψη αναμένοντας τα έσχατα και το τέλος του κόσμου ως μία λύτρωση στο δικό τους αδιέξοδο, δίνοντας μεγαλύτερη βαρύτητα στον Αντίχριστο παρά στον Χριστό, στο σκοτάδι παρά στο φώς.(βλ.Καβάφη «Περιμένοντας τους Βαρβάρους»)

Κάποιο άλλοι προσχώρησαν σε μία εγκόσμια και ενδοϊστορική εσχατολογία, νομίζοντας πως η Βασιλεία του Θεού είναι ένα επίγειο γεγονός που πρέπει με κάθε ισχύ και δύναμη να κατακτήσει αυτοκρατορικά την οικουμένη.(βλ. Παπική εκκλησία)

Όπως επίσης ορισμένοι άλλοι στρουθοκαμηλίζουν περί του θέματος **θέλοντας τους χριστιανούς απροβλημάτιστους σαν υπνωτισμένο κοπάδι, που να τρώει σανό** και να αντιμετωπίζει παθητικά κάθε παγκόσμια εξέλιξη που εξανδραποδίζει το ανθρώπινο πρόσωπο και επιταχύνει την επικράτηση του πονηρού στον κόσμο.

Εδώ όμως, πέρα από υποκειμενικές απόψεις και ιδέες, ας παραθέσουμε την θέση που έχουν πλέον «**τα έσχατα**» στην λειτουργική συνείδηση της Εκκλησίας μας, μέσα από το θεόπνευστο και υπό της Εκκλησίας μας εγκεκριμένο λειτουργικό γεγονός των ύμνων και ο καθένας ας κάνει τις διαπιστώσεις του :

(κατά περίεργο τρόπο η λέξη των εσχάτων κυριαρχεί στους νέους μας Αγίους κάτι που δεν βλέπουμε να συνηθίζεται στην λειτουργική πρακτική των παλαιών χρόνων, όπως σε μεγάλους Αγίους :του Αγίου Γεωργίου, του Αγίου Αθανασίου,της

Αγ. Ευφημίας κ.α. έστω αν και τότε υπήρχε έντονο το εσχατολογικό πνεύμα.)

ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ(20^{0ς} αιών)

Τῆς έρήμου πολίτης

Σηλυβρίας τον γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν ἔφορον, **τὸν έσχάτοις χρόνοις φανέντα,** ἀρετῆς φίλον γνήσιον, Νεκτάριον τιμήσωμεν πιστοί, ὡς ἔνθεον θεράποντα Χριστοῦ· ἀναβλύζεις γὰρ ἰάσεις παντοδαπὰς, τοῖς εὐλαβῶς κραυγάζουσι· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πάσιν ἰάματα.

Μέγας ὡς ἀληθῶς, θεράπων τοῦ Κυρίου **ἐν τοῖς έσχάτοις χρόνοις,** Νεκτάριε ἐδείχθης, καὶ τοὺς Πιστοὺς ἐστήριξας

*

ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΝΑ (20^{0ς} αιών)

«Τον της εγκρατείας μύστην τρανόν. και της αγρυπνίας τον ωραίον μυσταγωγόν. **τον εν εσχάτοις χρόνοις βιώσαντα** αμέμπτως. Νικόλαον τον θείον ανευφημήσωμεν ...

*

ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΥΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ Ο ΕΠΑΝΟΜΙΤΗΣ(19^{0ς} αιών)

Ἦχος δ´. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀθλήσας Ἅγιε **έσχάτοις χρόνοις,** τὸν Χριστὸν ἐδόξασας, θανατωθεὶς ὑπὲρ Αὐτοῦ· διὸ πιστῶς σε γεραίρομεν, ὡς Ἀθλοφόρων Ἀργύριε σύσκηνον.

ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΝΙΚΗΤΑ ΤΟΥ ΝΙΣΥΡΙΟΥ(18^{ος} αιών)

Ήχος β´. Ότε έκ τοῦ ξύλου.

Ξίφει τὸν αὐχένα σου τμηθεῖς, **ἐν ἐσχάτοις χρόνοις** Νικήτα, ὑπὲρ τῆς δόξης Χριστοῦ, τῶν τυράννων ἡσχυνας, τὴν ματαιότητα, καὶ ἀξίως ἀπέλαβες, χειρὶ τῆ ἀκτίστῳ, στέφανον τὸν ἄφθαρτον, τῆς νίκης ἔνδοξε. Ὅθεν παρῤῥησίαν ὡς ἔχων, πρέσβευε ἀπαύστως σωθῆναι, τὰς ψυχὰς τῶν πίστει εὐφημούντων σε.

*

ΟΣΙΟΥ ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΤΟΥ ΚΑΠΠΑΔΟΚΟΥ (20^{ος} αιών)

Ήχος πλ. α´. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῶν Ὁσίων τὸν βίον ἐκμιμησάμενος, **ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις**, Πάτερ Ἀρσένιε, ἐπληρώθης δωρεῶν τοῦ θείου Πνεύματος, καθουμάτων γεγονός, θεοφόρε αὐτουργός, παρέχεις ἐνὶ ἐκάστῳ, τὰς ἐκ Θεοῦ χορηγίας, ταῖς ἱκεσίαις σου πρὸς Κύριον.

*

ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΥ(20^{ος} αιών)

Χριστοκτόνων οἱ ἔκγονοι ἀπηνῶς σε ἀπέκτειναν ἐν **ἐσχάτοις χρόνοις**, σεπτὲ Φιλούμενε, παρὰ τὸ Φρέαρ τὸ ἅγιον, παρ' ᾧπερὺπήνητησε Σαμαρείτιδι Χριστός, ὁ θεάνθρωπος Κύριος, ὃς παρέλαβε, τὴν ἁγίαν ψυχὴν σου εἰς σκηνώσεις οὐρανοῦ εὐφροσύνης καὶθειῆς μακαριότητος.

*

ΟΣΙΟΥ ΠΑΙΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ(20^{ος} αιών) (Μητρ.Εδέσσης Ιωήλ)

Ήχος δ´. Έδωκας σημείωσιν.

Όσιε Παίσιε, Φαράσων δένδρον πολύκαρπον, τῶν τοκέων σου καύχημα, Ἄθωνος τὸ κλείσμα, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, στύλος ἐγκρατείας, **ἐν τοῖς ἐσχάτοις τοῖς καιροῖς**,

σημείοις ὄντως τοῖς θαυμασίοις σου, ἐφάνης ἀξιάγαστε, διὸ πιστῶν τὰ
ἄθροίσματα, κατὰ χρέος τὸν βίον σου, εὐφημοῦμεν τοῖς ἄσμασιν.

*

Και ας κλείσουμε με τα θεϊκά λόγια του Χριστού μας:

**«ὑποκριταί, τὸ μὲν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν, τὰ δὲ
σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε γνῶναι;(Ματθ. 13-3)**

ΕΝΑΣ ΑΠΛΟΣ ΛΕΥΪΤΗΣ

π.Διονύσιος Ταμπάκης